

Fald — i samme Omfang have hørt til Randers. Det forekommer mig at være Regjeringens Pligt at sørge for, at naar de lokale Interesser staae sig Udtryk igjennem sliige Baneanlæg, det da ikke sker paa den Maade, at den ene Egn træder op med den Hensigt at røve fra den anden. Jeg kan derfor ikke paa nogen Maade gaa ind paa en Bugt af den Størrelse, som der her er Tale om, og som saa ubetinget er møntet paa at favorisere Aarhus By paa Randers Bys Bekostning. Jeg maa derfor haabe, at man vil lade Sagen staa, saaledes som den nu staar i Lovforslaget, nemlig at Regjeringen bemyndiges til at give Tilskud til Anlæg af 4³/₄ Mil Bane, idet der af Regjeringens tekniske Konsulent er blevet udstuftet en Linie, som Krigsbestyrelsen meget bestemt har udtalt sig for, og som ikke paa nogen Maade kan siges at berøre Randers-Grenaa Banens Interesser, saaledes at den kan siges at træde denne for nær. Jeg har derfor ikke nogen Betænkelighed ved at anbefale det ærede Thing at yde sin Understøttelse gennem et Tilskud, medens jeg derimod meget bestemt maa fraraade at følge dem, der ville understøtte den Baneretning, som gaar op mod Randers By i nordvestlig Retning. Spødt det Punkt angaar om Konkurrencen mellem de to Baner, da siger jeg, at jeg ikke for mit Vedkommende finder Nogetsomhelst at erindre imod, at der i Loven tages Bestemmelse om, at Driften af disse Baner skal være fælles. Jeg for mit Vedkommende maa sige, at jeg ikke vil finde det rigtig at benytte den i Loven begjærte Bemyndigelse uden under den Betingelse, at Aarhus-Nyombanen med Hensyn til Drift blev fælles med Randers-Grenaa-banen, selvsølgelig forsaavidt det ønskes af Selskabet for dette Anlæg, man vil nemlig ikke paatvinge det et saadant Fællesskab med Hensyn til Driften; men jeg kan paa den anden Side ikke nære nogensomhelst Tvivl om, at jo Randers-Grenaa-banefællesskabet ønsker et saadant Fællesskab i Drift mellem de to Baneretninger; thi det er jo klart, at naar de to Anlæg optræde som selvstændige, som Konkurrenter, saa vil der stadig fra Nyom indtil Randers og indtil Aarhus blive en vedvarende Strid om, hvem der kan byde de bedste og billigste Betingelser for derved at trække Oplandet henholdsvis til den ene og anden By. Men en saadan Bestræbelse maa man ønske strax at stoppe, og det kan kun ske ved at forlange Fællesskab i Drift som Betingelse for, at overhovedet Koncession gives til det i Loven sidstnævnte Anlæg. — Med disse Bemærkninger skal jeg slutte, idet jeg vil anbefale det høie Thing at støtte Sagen, saaledes som den foreligger fra Regjeringen; thi det forekommer mig ubetinget, at, hvis man forlanger, at en Egn selv skal tage sig af sine egne Interesser, saa skal man, naar ikke finansielle Grunde eller andre høiere Statshensyn gjøre, at man ikke kan støtte denne Bestræbelse, paa bedste Maade støtte Selvhjælpen, som en Egn yder sig selv ved selv at

gjøre Offre for at faae sine Interesser paa en fylldigere Maade udviklede og repræsenterede. Jeg finder derfor, at, naar man i den vedkommende Egn har gjort sig al Umage for at faae et saadant Jernbaneanlæg frem og gjort Offre for at faae det frem, man da ogsaa fra Statens Side bør støtte et saadant Anlæg og gjøre, hvad man kan, for at det kan fremmes saaledes, som Vedkommende maa anse for fornødigst og bedst passende for de lokale Forhold.

J. Madsen: Der er tvende væsentlige Anker, jeg vil fremsføre mod dette Lovforslag. Den første er den, at Banen fra Aarhus til Nyom og Banen fra Thisted til Struer ere komne paa et og samme Forslag. Thi efter de Udtalelser, der allerede ere faldne, forekommer det mig, at de forskjellige Meninger, der ere komne frem fra de ærede Medlemmer fra den Egn, hvor man vil anlægge Aarhus-Nyom Banen, ere saa forskellige, at disse ærede Medlemmer, der have udtalt sig i den Retning, godt kunde have dannet et ret anset Udvalg til Arbejdet paa denne Banes Fremme. Dersom de ærede Medlemmer, der have udtalt sig om denne Bane, nogenlunde kunne blive enige, vil jeg søle mig meget opfordret til at følge dem; kunne de derimod ikke enes, men fremkomme med forskellige Forslag, vil jeg forbeholde mig at tage endelig Beslutning, naar Sagen foreligger til 2den Behandling. Den anden Anke, jeg vil fremsføre, angaar Banen fra Thisted til Struer. Jeg ikke kan se rettere end, at Forslaget om denne Bane er fremkommet som et utidigt Foster. Det kan godt være, at den høitæredede Minister har bygget sit Forslag paa det Forslag, der i sin Tid fremkom fra Thisted Amtsraad — og efter dette Forslag skulde jo Forbindelsen over Oddesund fuldføres ved en fast Bro — men nu er der jo kommet mange modsatte Anskuelser frem, som efter min Mening den ærede Minister kjender meget bedre end de fleste Medlemmer her i Salen, idet disse Udtalelser vistnok ere komne frem ad privat Veie. Forsaavidt de imidlertid ere komne frem, ville de maasse snart komme mere offentlig frem. Men vi se, at paa Grund af Oplysninger ad denne Veie har den ærede Minister forladt sit første Program, nemlig at bygge Banen efter det Andragende, som er kommet fra Thisted Amtsraad og derimod kommer til at sætte i Lovforslaget, at der skal være en fast Forbindelse over Oddesund, altsaa eventuelt enten en fast Bro eller en Dæmning. Den ærede Indenrigsminister fremkom fornylig med det Spørgsmaal: Hvor er der tænkt paa at lave en Dæmning? Det forekommer mig dog, at denne Tanke er udtrykt i Motiverne, hvor der staar: „Medens som Følge heraf Spørgsmaalet, om Forbindelsen over Sundet bør ske ved en Bro eller ved en Dæmning, formentlig burde være at holde aabent for nærmere Afgjørelse“.